

0901 – 1. september

Derfor opphøyer (sv: beprisar) Gud sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. Rom 5: 8.

Gud «beprisar/opphøyer gjennom dette sin kjærlighet», sier apostelen. Gud «framstiller sin kjærlighet», d. v. s. markerer, understreker og beviser den for hele verden, «gjør den så stor, så sikker og åpenbar at det ikke er mulig for et menneske å tvile på dette, hvis de virkelig ser dette sannhetsbeviset» (Luther).

Den som er full av tvil om han eier Guds kjærlighet, som uroes og frykter for Guds vrede over synden, burde med dette beviset begynne å ane noe om Guds hjertelag. Burde begynne å innse at selv om Gud har en hellig nidkjærhet mot synden, så må hjertet hans likevel brenne av uendelig kjærlighet og ømhet overfor synderne.

Men dette ville vi aldri kunnet tenke ut hvis ikke Gud hadde åpenbart det gjennom dette store beviset. Med dette understreker Gud sin kjærlighet til oss. Det er også bare samme beviset Kristus bruker når han vil understreke sin Fars kjærlighet til oss: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne».

Johannes sier også at dette er selve beviset: «På dette kjenner vi Guds kjærlighet, at han gav sitt liv for oss». Og videre: «Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart blant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham».

Hadde vi ikke hatt disse vitnesbyrdene, hadde vi ikke kunnet tenke noe så stort om Guds hjertelag. Så heter det da også ganske riktig at derfor har Gud bevist sin egen kjærlighet på denne måten. Det er bare Guds egen, usammenliknbare kjærlighet, som beviser seg selv på denne måten.

Når vi elsker noen, må det være en venn, eller i det minste et godt, elskverdig menneske. Ser vi derimot noe vi ikke liker hos et menneske, eller det er en uvenn, eller en som baktaler oss, da pleier vi ikke elske, men tvert imot hate slike mennesker. Slik er den kjærligheten vi har av naturen.

Gud har det aller sterkeste hat til synden. I tillegg ser han at alle mennesker er fulle av synd. Likevel har han altså så stor kjærlighet til synderen at han heller sendte sin elskede Sønn i døden, enn å se syndere dø uten håp.

Tenk så grundig over det apostelen så ofte gjentar; at Gud gjorde dette for ugudelige, for syndere, mens vi ennå var uvenner. Da vil du nok i stor undring måtte si: Å, gode Gud, hvordan kan du da ha så stor en kjærlighet? Er det sant at du elsker så høyt? Og hva er det som driver deg til denne kjærligheten?

En gammel Guds tjener hadde lenge fordypet seg i dette spørsmålet: Hva kunne den egentlige årsaken være for Guds kjærlighet til syndere. Og han sier han omsider bare har dette svaret: «Gud elsker, derfor elsker han». Årsaken lå nettopp i Guds eget kjærlige vesen. Han hadde et hjerte som var fullt av kjærlighet. Derfor elsket han.

Gud har selv skildret sin kjærlighet ved bildet av en mors kjærlighet. Vi ser hvordan en mor med utrettelig kjærlighet bærer og steller sitt syke barn den ene dagen etter den andre. Også om natten

når andre mennesker sover er hun like utrettelig våken ved barnets seng, eller bærer det i armene sine, – et barn som ennå aldri har kunne gjøre annet enn bare å utmatte sin mor med alt som det trenger.

Spør du så denne moren hvorfor hun likevel elsker barnet så høyt, har hun ikke noen annen årsak enn den at hjertet driver henne til det. Hun vil undre seg over spørsmålet ditt, og si: Det er jo mitt barn! At hun elsker barnet sitt, er jo ganske enkelt naturens lov for et morshjerte. Hun behøver ikke tvinge seg til det. Og det er ikke en gang noe tegn på at det er en spesielt engasjert mor, men bare en mor!

Denne morshjertets natur er så sterk at selv om det også, når det vokser til, blir problemer med dette barnet, at det kommer på kant med loven og blir straffet, kan en naturlig mor ikke se på dette med likegyldighet. Det vil smerte henne dypt i hjertet. For slik er et morshjertes natur.

Tenk om det er på samme måte med Guds hjerte! Tenk om Gud har like stor kjærlighet til oss som en mor til barnet sitt! Og så sier Gud altså selv at han har en ennå dypere kjærlighet. For så sier Herren: «Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn, så hun ikke har medynk med barnet ved sitt bryst? Sannelig, disse kan vel glemme, men jeg kan ikke glemme deg!», «på dette kjenner vi Guds kjærlighet, at han gav sitt liv for oss».

Men dermed har vi også berørt ennå et forhold som kan forklare Guds kjærlighet til menneskene. Det er kjærligheten til barnet. Dette sier han oss jo gjennom ordene han taler om seg selv når han spør: «Kan vel en kvinne glemme sitt barn?» Uansett hvor dypt vi er falt, hvor ynkelige vi enn er, og hvor langt vi er kommet ut i synd og ugudelighet, – så kan Gud likevel ikke glemme at menneskene er hans barn.

Han sier han har en mors kjærlighet til oss. Herren, vår Gud, har jo skapt oss til sine barn og arvinger. Og selv om djevelen forførte oss, ville likevel Gud ikke bare overlate byttet til ham. Ennå ville han foreta seg noe for å frelse barnet. Dette kan til en viss grad forklare denne ellers så ubegripelige Guds kjærlighet som gjorde at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.